

**Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ
(Λουκ. ιη', 18-27)**

(27η Νοεμβρίου 2011)

«Κάποιος ἄρχοντας ρώτησε τὸν Κύριο: «Ἄγαθὲ διδάσκαλε, τί νὰ κάινω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: «Γιατί μὲ ἀποκαλεῖς ἀγαθό»; Κανένας δὲν εἴναι ἀγαθὸς παρὰ μόνο ἔνας, ὁ Θεός. Ξέρεις τὶς ἐντολές: μὴ μοιχεύσεις, μὴ σκοτώσεις, μὴν κλέψεις, μὴ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Ὄλα αὐτὰ τὰ τηρῶ ἀπὸ τὰ νιᾶτα μου». Ὅταν τ' ἀκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: «Ἐνα ἀκόμη σου λείπει: πούλησε ὅλα ὅσα ἔχεις καὶ δῶσε τὰ χρήματα στὸν φτωχούς, κι ἔτσι θὰ ἔχεις θησαυρὸ κοντὰ στὸν Θεό, κι ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσεις». Μόλις ἐκεῖνος τ' ἀκουσε αὐτά, πολὺ στενοχωρήθηκε, γιατὶ ἦταν πάμπλοντος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε τόσο στενοχωρημένο, εἶπε:

«Πόσο δύσκολα θὰ μποῦν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ χρήματα! Εύκολότερο εἴναι νὰ περάσει μία καμήλα μέσα ἀπὸ βελονότρυπα παρὰ νὰ μπεῖ πλούσιος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Ὅσοι Τὸν ἀκουσαν εἶπαν: «Τότε ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθεῖ?» Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε: «Αὐτὰ ποὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἴναι ἀδύνατα, γιὰ τὸ Θεὸ εἴναι δυνατά».

«Ἐτι ἐν σοι λείπει», μπορεῖ νὰ πεῖ ὁ Κύριος καὶ σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς. Ἐρχεσαι τακτικὰ στὴν Ἐκκλησία, τὸ βλέπω. Νηστεύεις, προσεύχεσαι, ἀγωνίζεσαι νὰ τηρήσεις τὸν νόμο μου. Ἐχεις διαμορφώσει μία συνείδηση ὅτι εἶσαι ἀνθρωπος τῆς Ἐκκλησίας. Ἰσως ἔχεις καὶ ιεραποστολικὴ δράση. Ἰσως χάνεις καὶ χρόνο καὶ χρῆμα, Ἰσως προβαίνεις καὶ σὲ θυσίες, γιὰ νὰ ἔξυπηρετήσεις προσπάθειες ποὺ χαρακτηρίζονται χριστιανικές. Ἰσως νομίζεις ὅτι εἶσαι τέλειος.

Καὶ ὅμως μπορεῖ νὰ σοῦ λείπουν πολλὰ ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν ἔχεις προσέξει καὶ ποὺ εἴναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου. Ἰσως νὰ σοῦ λείπει «ἐνα» μόνον, βασικὸ ὅμως γιὰ τὴν διαμόρφωση καὶ τὴν ἐκφραση μιᾶς χριστιανικῆς προσωπικότητας καὶ ἐπομένως ἀπαραίτητη προϋπόθεση, γιὰ νὰ εἰσέλθεις στὴ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἄν λείπει αὐτὸ τὸ «ἐνα», μένει μία πύλη ἀνοιχτή, ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴν ψυχή σου ὁ διάβολος καὶ νὰ καταστήσει ἄχρηστες ὅλες τὶς ἄλλες προσπάθειές σου καὶ ἐπομένως νὰ ματαιώσει τὴ σωτηρία σου.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τί συνέπειες ὑπάρχουν, ἀν λείπει αὐτὸ τὸ «ἐνα», ἃς σκεφτοῦμε τὶς ἀκόλουθες παρόμοιες περιπτώσεις:

Γιὰ νὰ συμβεῖ ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀσθενοῦν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σῶματός του ἢ νὰ τὸ προσβάλλουν ὅλα τὰ μικρόβια. Ἀρκεῖ νὰ μπεῖ ἐνα θανατηφόρο μικρόβιο, ἀρκεῖ μία λειτουργία νὰ μὴν εἶναι φυσιολογική, ἀρκεῖ ἐνα βασικὸ ὄργανο νὰ προσβληθεῖ, καὶ τὸ κακὸ ἔγινε.

Μᾶς εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη ἔπεσε, γιατὶ μία πύλη βρέθηκε ἀνοιχτή. Ὄλες οἱ ἄλλες ἥταν κλειστές. Μία ἥταν ἀνοιχτὴ καὶ πέρασε ὁ ἔχθρὸς κι ἔπεσε ἡ Πόλη.

Τί σημασία ἔχει ἀν ὅλο τὸ πλοϊο εἶναι γερό. Ἀνοιξε μία ὄπη; Θὰ μποῦν τὰ νερὰ καὶ τὸ πλοϊο θὰ βυθιστεῖ.

Τέτοια παραδείγματα μποροῦμε νὰ βροῦμε πολλὰ στὴ ζωή μας. Πρέπει νὰ ἐρευνήσουμε τὴ ζωή μας, τὶς σκέψεις μας, τὶς διαθέσεις μας, μήπως ὑπάρχει κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς στερήσει τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Μήπως ἔχουμε τὴ βεβαιότητα ὅτι εἴμαστε ἐνάρετοι κι ἔτσι ἔχουμε μέσα μας φαρισαϊκὸ πινεῦμα; Μήπως προσφέρουμε πολλά, ἐνῷ μᾶς λείπει ἡ πραγματικὴ ἀγάπη; Μήπως βλέπουμε τὴν Ἐκκλησία σὰν ἐνα θεσμὸ ἢ κοινωνικὴ ὄργάνωση, χωρὶς νὰ συνειδητοποιοῦμε τὴ Θεία προέλευσή της καὶ τὴν σωτηριώδη ἀποστολή της; Μήπως δὲν συμμετέχουμε στὰ ίερὰ μυστήρια; Μήπως εἴμαστε δεμένοι μὲ κάποιο πάθος; Τὸν ἐγωισμό, τὴν φιλοχρηματία, τὸν θυμό, τὴ ζήλεια, τὸν φθόνο, τὴν ἡθικὴ παρεκτροπή, τὴν οἰνοποσία, τὸν τζόγο καὶ τόσα ἄλλα;

Ἐστω κι ἀν ἐνα ἀπὸ αὐτὰ συμβαίνει τότε μποροῦμε νὰ χάσουμε τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὅπως ὁ ινεανίσκος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Μὲ τὸ παράδειγμα τῆς καμήλας καὶ τῆς βελόνας τὰ πράγματα δυσκολεύουν πολύ, γιατὶ πρέπει νὰ προσέξουμε ὅτι ὅχι μόνον ὅσοι ἔχουν τὰ χρήματα θὰ δυσκολευτοῦν γιὰ τὴ σωτηρία τους, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ποθοῦν τὰ χρήματα. Ἐκεῖνο τὸ ὄποιο τόνισε ὁ Κύριος ὅτι ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιὰ τὴ σωτηρία μας δὲν εἶναι τὰ πλούτη καθ' ἐαυτὰ ἀλλὰ ἡ προσκόλλησή μας στὸν κόσμο καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ποὺ γίνονται ἐμπόδιο νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό. Τὴν εἰσοδό μας στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δὲν τὴν ἐμποδίζει ἡ κατοχὴ τοῦ πλούτου ἀλλὰ ἡ ἀπουσία τῆς πεποίθησης σ' Αὐτὸν καὶ ἡ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης στὴ δύναμή Του, ὅτι δηλαδὴ μπορεῖ νὰ ἰκανοποιήσει ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς μας πόθους καὶ νὰ μᾶς καταστήσει εύτυχισμένους.

Ἀκόμη καὶ οἱ πλούσιοι μποροῦν νὰ σωθοῦν, ἀν ἀφήσουν νὰ ἀγγίξει τὴν ψυχή τους ἡ Θεία Χάρη. Τότε ἀπελευθερώνονται ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ πλούτου καὶ τὸν χρησιμοποιοῦν στὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν καὶ τῶν πονεμένων καὶ τότε βρίσκουν ἄλλο θησαυρὸ καλύτερο, κι

αύτὸς εῖναι ἡ ἀγάπη ποὺ γεμίζει τὴν καρδιά τους.

Θαύματα δὲν γίνονται μόνον «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ». Γίνονται πολλὲς φορὲς καὶ σήμερα, γιατὶ ὅταν ὑπάρχει ἡ ἀγαθὴ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ὑπερικαῖ ὅλα τὰ ἐμπόδια, νικᾶ τὴ δύναμη τῆς ἀμαρτίας καὶ ὀδηγεῖ τὴν ψυχὴν στὴ σωτηρία.

Ἡ ἀγάπη καὶ σοφία τοῦ Θεοῦ βρίσκει πολλοὺς τρόπους, γιὰ νὰ μᾶς βγάλει σώους καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ κάθε δοκιμασία, ὅταν ὅλα τὰ ἀνθρώπινα μέσα ἔχουν ἀποδειχθεῖ ἀνίσχυρα. Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐπέμβει θαυματουργικὰ στὴ ζωή μας. Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ ἔρθει ἀκόμη καὶ στὶς δώδεκα παρὰ ἔνα λεπτό.

Καὶ ἡ ἀμαρτία, καὶ ἡ ἀσθένεια, καὶ ὁ θάνατος, καὶ ὁ διάβολος μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ νικηθοῦν. Μᾶς τὸ διαβεβαίωσε ὁ Ἱδιος ὁ Χριστός: «Τὰ ἀδύνατα παρ’ ἀνθρώποις, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν». Ὁχι μόνο μέσα στὴ φύση ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τὴν Κυριαρχία Του ὁ Θεός. Θαῦμα δὲν εῖναι μόνο ἡ ἀνάσταση ἐνὸς ινεκροῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάσταση τῆς ψυχῆς ἐνὸς μεγάλου ἀμαρτωλοῦ. Καὶ τέτοια θαύματα δὲν εῖναι οὕτε ἄγνωστα οὕτε σπάνια στὴν ιστορία τῆς Ἑκκλησίας.

π. Κ. Σ.

[dkpdf-button]